

Sagen. Nej, hvorledes skal man stille sig? Man skal selvfølgelig i Henhold til denne Forfatter stille sig saadan, at man nærer den Tillid til denne Hædersmand, man altid har næret, saaledes at man stoler paa, at hver Gang han siger noget, er det enten positivt sandt eller ogsaa, hvis det ikke er sandt, dikteret af saadanne højere Hensyn, som fuldkomment forsvarer, at han siger det, der ikke er det rigtige. Det er den logisk rette Opfattelse.

Forfatteren siger videre i sin Udvikling: „Sandhed sans phrase, den rigoristiske sandhedsfordring er tværtimod bestandig kommet til praktisk at støde an mod moralens fordringer på mange andre punkter. Der er intet som helst iboende i sandheden, der sådan ganske i og for sig kunde forpligte et menneske til at sige sandheden. Det gælder for os om at vise os som pålidelige, retskafne, hjælpsomme mennesker, og stiller sagen sig således, at en løgn vilde lægge dette for dagen, medens det at sige sandheden vilde vise os som hårde, ufølsomme og lidet elskværdige, saa er det løgnen, som er pligt.“ Det siger en Etiker her i Danmark, det er haarde Ord. Samme Etiker fortsætter videre: „Det er så langt fra, at der kan tvivles om, hvorvidt en nødløgn, der frelser fædreland, familie eller venner fra en overhængende fare, kan anses for forsvarlig, at en sådan tværtimod utvivlsomt er pligt.“ Han fortsætter med at tale om, at man endogsaa lyver i det selskabelige Liv, og forsvarer det med følgende Bemærkninger: „Lysten til altid at sige sandhed røber ofte både et mangelfuldt blik for de rette forhold i livet og en stor egoisme, selvforgudelse, voldsomhed og hensynsløshed.“ (*Alfred Christensen*: Er det Starcke, der siger det?). Vent nu lidt, saa skal De faa det at vide. Samme Forfatter siger til Slutning som Resumé af hele sin Tankegang: „Man maa netop ikke glemme, at Sandheden kun er et Mittel og ikke noget Maal“. Nu kommer det store Spørgsmaal: Hvad er det for en Autoritet, der her har udtalt sig saa indgaaende og bestemt om disse Spørgsmaal? Ja, Bogens Forfatter hedder paa Titelbladet: Dr. phil. C. N. Starcke, og selve Bogen hedder: „Samvittighedslivet, en Fremstilling af Principperne for det menneskelige Samfundsliv“. Maa det nu

ikke være mig tilladt at lykønske de ærede Medborgere af det konservative Folkeparti og af Venstre, som gaar ud til denne Valgkampagne paa den Parole, at det er den danske Moral, der er i Fare, med en af de af mig citerede Forfattere som en af deres første og førende Mænd i denne Sag. Jeg ønsker dem af Hjertet til Lykke. Nej, hvad er der sket? Efter at vi har hørt den videnskabelige Sagkundskab sige sin Mening, er der sket det, at hele denne styrbare Ballon, der skulde sejle ud over Danmark og bære det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) frem som Minister, har vist sig at være en lille ussel Skrigeballon, der allerede har tabt al Luften.

Dertil kommer endnu en Betragtning, som kan hentes fra en Fortolkning af Straffelovens § 80. Hvorfor fordømmer Straffeloven den, der røber en Statshemmelighed, hvad er Udgangspunktet der? Selvfølgelig ikke, at det vil være til Skade for Landet og er noget fordømmeligt, hvis disse Hemmeligheder kan forvolde et Land Fortræd. Nej, det er fordømmeligt og strafbart i det Tilfælde, at det at røbe Statshemmeligheder kan gøre ens Land Skade. Men anvendt i denne Sag tager det hele Grundlaget bort fra den forløjede Agitation, der føres, fordi de Herrer sagligt er Tilhængere af Salget, de maa indrømme, at det er en statsvigtig Sag, som Ministeriet har søgt at bringe til en lykkelig Afslutning, og jo mer de maa indrømme, at den sagligt set er en Velfærdssag for Danmark, desto mere er de i Moralens Navn forpligtede til at rose dem, der ved deres Tavshed har sørget for at bringe denne Sag til en heldig Afslutning. Det er Moral. Og der skal stor Letsindighed til nu, naar der foreligger tre saa pragtfulde Tilbud til den danske Stat, at vove den Risiko, at disse tre pragtfulde Tilbud falder os ud af Hænde ved en klodset, ufremsynet Partipolitik. Hvad er det for tre store pragtfulde Tilbud, vi i dette Øjeblik har? Vi har for det første fra en stor, rig og højsindet Stat det Tilbud, at den for sin Part vil anerkende Danmarks fulde Højhedsret over Grønland. Vi har dernæst det Tilsagn, at den vil betale os henved 94 Millioner blanke Kr. (*Alfred Christensen*: I Guld?) Nej, i Dollars. Og vi har